

Dag des oordeels

Je krijgt een urn of een zerk en mijn vader kreeg een zerk. Een van grauwe steen, waaraan een grauwestenen plantenbak vastzat. Mijn broertje kreeg ook een zerk, een kleinere, van witte steen, en een ijzeren toeter voor fresia's en aspergetakken.

Maar onze bloemen bleven uit. Dood was dood, vonden we, en bloemen kwamen in de huiskamer beter tot hun recht. Als iets versiering kon gebruiken was het ons leven, niet hun dood.

Toch hadden we geen zakelijke urnen willen hebben. We hadden zerken gekozen, omdat die zouden verweren en verzakken, barsten en begroeien en hun onttakeling gelijke tred zou houden met die van onze doden. Algen zouden groene sporen trekken over de goudkleurige inscripties, mos zou de plantenbak bedekken, vruchtpluis in de met regenwater volgelopen toeter drijven en uiteindelijk zouden onze gedenktekens in een woekering van klimop ondergaan.

Zo en niet anders hoorde het verloop van de dingen te zijn. Dood was dood, maar haast hadden we verder niet.

Op het kerkhof kwamen we al snel niet meer. Toen mijn moeder het na jaren weer eens aandeed, ontdekte zij dat de grauwe steen verdwenen was. De witte stond er nog. Ze informeerde bij de beheerder van het kerkhof en hoorde dat de zerk zeven jaar tevoren was weggehaald. Hadden we maar moeten bijbetalen. De grond waarop de zerk had gestaan was ons destijds verpacht, voor tien jaar. Eeuwigheid konden alleen de rijken zich veroorloven. Men had ons

wel bericht gestuurd dat de rust van onze dode bijna afgelopen was, maar omdat we in de tussentijd verhuisd waren zonder het kerkhof daarvan te verwittigen, hadden we het schrijven nooit ontvangen. Men had maar aangenomen dat we het rouwproces inmiddels hadden afgerond en geen prijs meer stelden op onze zerk. Het was dringen op de Amsterdamse kerkhoven en voor niets ging alleen de zon op. Dat begrepen we wel, al stak het ons dat onze dode de klas-senstrijd opnieuw verloren had en vonden we dat ook wij, wanbetalers, recht hadden op een zerk die even geleidelijk verviel als onze herinneringen fletser werden.

Waarom de witte steen was blijven staan was ons niet duidelijk. We hadden er geen cent méér aan besteed. Telde een dood kind zwaarder dan een dode man of was het in het kinderhoekje minder druk? Had men de witte steen gewoon vergeten?

De toeter was weg.

Daar zal wel op geblazen zijn, toen.